

РЕШЕНИЕ

№ 7678

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7401** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение №2960 от 24.06.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 3382/2024 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС-НО, 97-ми състав е отменил Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] на АПИ, с който на „Йоана 11“ООД, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с ал. 3, вр. чл. 179, ал.3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от АПИ, чрез процесуалния представител- юрк. Д., с искане да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди ЕФ.

Наведеното и аргументирано касационно основание е за нарушение на закон-чл.348,

ал.1, т.1 от НПК, вр.чл.63в от ЗАНН.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят не се представлява.

С писмения отговор по жалбата и в съдебно заседание пред АССГ, „Йоана 11“ООД, чрез процесуалния си представител- адв. В. оспорва основателността на жалбата. Заявява и искане за присъждане на направените разноски.

Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура дава заключение, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 25.07.2021 г. в 11:36 ч. автобус „ТЕМСА ОПАЛИН БГ 136 Х“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Йоана 11“ ООД, с технически допустима максимална маса 11 500 кг, брой оси 2 (две), екологична категория Евро 3, се движел на територията на Столична община по път А-6 км 50+427, с посока нарастващ километър. Пътят бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. На 25.07.2021 г. в 10:42 ч. била платена маршрутна карта № 21072590063123 за посоченото пътно превозно средство, като била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП в размер на 2,16 лв. Движението на автобуса по посочения сегмент от платената пътна мрежа било установено с техническо устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, което се намирало на път А-6, км 50+427. Видно от становище от отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“, НТУ, административнонаказващият орган приел, че в маршрутната карта няма получено плащане за преминаване през сегмента на рамката, където е отчетено нарушението, и няма получени тол декларации.

За установеното нарушение бил издаден процесният ЕФ № [ЕГН] за нарушение на разпоредбата на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, съобразно утвърден образец на ЕФ, по силата на който на основание чл. 187, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП на дружеството-собственик на ППС била наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева. ЕФ бил издаден на 17.02.2023 г. и връчен на 02.02.2024 г.

За да отмени оспорения ЕФ, въззивната инстанция е обусловила изводи за недоказаност на нарушението, както и допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му.

Изводът за недоказаност на нарушението е аргументиран с липсата на доказателства, установяващи по несъмнен начин, че дължимата пътна такса по чл. 10, ал.1, т. 2 ЗП не е била заплатена за конкретния сегмент- път А-б км 50+427, с посока нарастващ километър, тъй като видно от географската карта към маршрутна карта № 21072590063123 част от заявеният маршрут преминава през път Аб. Същевременно АПИ не е провела пълно и главно доказване на факта, че стационарната контролна точка не попада в обхвата на валидната маршрутна карта.

Само на това основание ЕФ е подлежал на отмяна. Въпреки това въззивната инстанция е обусловила и друго отменително основание-допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липсата на предвидена възможност в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП (в редакцията, както към момента на твърдяното нарушение-25.07.21 г. и към датата на издаване на ЕФ-17.02.23 г.) за издаване на ЕФ при констатиране на нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, както и поради противоречие на процедурата по реализиране административнонаказателната отговорност на дружеството с реда, предвиден в Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Оспореното въззивно решение е пример за прецизно мотивиран съдебен акт, като предложената от въззивната инстанция подробна аргументация се споделя изцяло от АССГ и не следва да се повтаря. Касационната инстанция може само на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН да препрати към мотивите на СРС.

Допълнително следва да се посочи следното:

АССГ съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни

разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело C-61/23 на СЕС, че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

В тази връзка АССГ споделя мнението, че решението по дело C-61/23 на СЕС не обуславя автоматично отмяна на ЕФ, а е дължима преценка на характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2500 лева. За да е възможна същата, нарушението следва да е описано в необходимата конкретика- да е посочен дължимият, но незаплатен размер на пътната такса или поне тол сегмента, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, другите характеристики на пътя, заложи като критерии за определяне на дължимата пътна такса в чл.10, ал.1, т.2 ЗП, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая тези обстоятелства липсват в ЕФ и приобщените от СРС на основание чл. 283 НПК писмени доказателства: снимков материал към електронен фиш № [ЕГН], доклад от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 167а ал. 3 ЗДВП, история на обработка за генериране на електронен фиш № [ЕГН], протокол за установяване годността за приемане за изграждането, доставката и монтажа на стационарна контролна точка (СКТ) 1018, ведно с приложения; известие за доставяне, становище от отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“, НТУ, маршрутна карта № 21072590063123, ведно е географска карта с очертан маршрут и таблица с описанието ѝ, справка изх. № 2385/25.04.2024 г. от изпълнителния директор на „Интелигентни трафик системи“ АД, както е посочила и въззивната инстанция в мотивите към

оспореното решение. При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2500 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед на изложеното, оспореното решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.63д, ал.1, предл.2-ро ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Доказаните разноски са в размер на 940 лева-заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС и се присъждат изцяло. Съдът не може служебно-при липса на възражение от другата страна да преценява дали заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, вкл. през призмата на решението по дело С-438/22 на СЕС.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2960 от 24.06.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 3382/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „Йоана 11“ ООД с ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 940 (деветстотин и четиридесет) лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

